

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně:

S. P.

státní příslušností Ukrajina

bytem v ČR: P.

zastoupena Mgr. Tomášem Císařem, advokátem

sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky

sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016, č.j.: OAM-892/ZA-ZA05-P15-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

V žalobě uvedla, že je přesvědčena o nezákonnosti napadeného rozhodnutí, které nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, přičemž zejména poukázala na skutečnost, že napadené rozhodnutí není náležitě odůvodněné, což odporuje § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), v čemž spatřuje žalobkyně nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů a rovněž pak i výroková část podle žalobkyně nedostála požadavků na přesnost a určitost, přičemž i tato vada je způsobilá přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí.

2. V žalobě namítala nedostatečnou konkrétnost a určitost výrokové části napadeného rozhodnutí, odkazovala přitom na ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Měla za to, že účastník řízení není náležitě definován. Stejně tak pak podle žalobkyně absentuje uvedení relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, což podporuje závěr o neurčitosti výrokové části. Žalobkyně rovněž poukázala na porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobkyni sice bylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, tato se k nim poměrně obsáhle vyjádřila, avšak adekvátní reakce správního orgánu v napadeném rozhodnutí zcela chybí. Žalobkyně přitom ve svém vyjádření poskytla poměrně rozsáhlé informace, které odůvodňují její obavy z pronásledování v případě návratu do vlasti, které dle jejího názoru jednoznačně zakládají předpoklad pro udělení tzv. doplňkové ochrany, avšak správní orgán ve svém rozhodnutí na tato konstatování nijak nereagoval, nevyvrátil uplatněné připomínky a vyjádření žalobkyně v podstatě ignoroval, když sice se zmínil o tom, že se žalobkyně ve věci vyjádřila, avšak její vyjádření prakticky nijak nezakomponoval do svého rozhodnutí. Rozhodnutí podle žalobkyně v tomto směru odporuje správnímu řádu, stejně jako aktuální judikatuře a zásadám spravedlivého procesu. Správní orgán podle žalobkyně zcela ignoruje její názor. Žalobkyně rovněž navrhla doplnění dokazování, které správní orgán neprovedl, aniž by se jakkoliv vypořádal s tím, proč nebylo přistoupeno k doplnění dokazování. Po věcné stránce namítala žalobkyně zcela nedostatečné posouzení jednotlivých důvodů pro udělení azylu a neodůvodnění závěrů správního orgánu, které nerespektuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobkyně správní orgán prakticky vůbec nezohledňuje jím samotným shromážděné podklady a tyto neváže k aktuální situaci žalobkyně. Závěry a názory správního orgánu při posouzení důvodnosti udělení azylu na základě ust. § 12 zákona o azylu jsou podle žalobkyně zcela protichůdné a svědčí o nezájmu správního orgánu posoudit náležitě důvodnost žádosti účastníka řízení a svědčí o nepochopení tohoto institutu a podmínkách jeho aplikace. Správní orgán v napadeném rozhodnutí podle žalobkyně uvádí i, že žadatel nebyl ve své vlasti členem politické strany ani nevyvíjel žádnou činnost k uplatnění svých politických práv a svobod. To však, ale přeci není podstata posouzení důvodnosti žádosti o azyl. Žadatel nikdy netvrdil, že byl politicky organizován. Žalobkyně nerozporuje důvody neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Ve vztahu k důvodům azylové ochrany dle § 14, tzv. humanitárního azylu žalobkyně poukázala na požadavky správního řádu obsažené v § 68 odst. 3 a konstatovala, že napadené rozhodnutí je v tomto bodě nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně zejména při pohovorech poukázala na svou složitou životní situaci, kdy v případě návratu do vlasti jí hrozí újma na zdraví, kdy po návratu bude vystavena násilí v místě probíhajících ozbrojených střetů dvou zneprátených bojujících skupin. Správní orgán podle žalobkyně však tato zjištění nijak ve svém rozhodnutí neposuzuje, ačkoliv jsou detailně zmíněny na několika stránkách napadeného rozhodnutí při shrnutí obsahu daných pohovorů, správní orgán neprovádí vůbec žádné posouzení

těchto okolností ve vztahu k důvodnosti udělení humanitárního azylu. Posouzení důvodnosti udělení tzv. doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 podle žalobkyně opět svědčí o naprostém nepochopení podmínek pro udělení tohoto druhu mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu. Žalobkyně odkázala na názor Nejvyššího správního soudu uvedený v rozhodnutí č.j. 2 Azs 71/2006-82. Uvedla, že správní orgán shromáždil několik podkladů, které svědčí jednoznačně pro důvodnost obavy z azylově relevantní újmy v případě návratu do vlasti. Správní orgán však hrozící nebezpečí pro účastníka řízení odmítá, aniž by přesvědčivě své závěry odůvodnil. Zcela absurdní je pak podle žalobkyně zdůvodnění ve vztahu k absenci hrozby vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobkyně má za to, že správní orgán v tomto ohledu vychází ze zcela nedostatečně zjištěného stavu věci. Žalobkyně také poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu učiněné v rozhodnutí č.j. 5 Azs 28/2008-61. Podle žalobkyně správní orgán při posuzování její žádosti nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nehodnotil shromážděné důkazy ve svém souhrnu, když ty podstatné pro posouzení žádosti zcela ignoroval nebo dokonce uvedl zavádějící informace, rozhodnutí pak nedostatečně odůvodnil, což v komplexu činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a tedy nezákonným.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost podané žaloby a nesouhlasil s ní, neboť při svém rozhodování neshledal, že by byly naplněny důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak podle § 12, § 13, tak ani podle § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobkyně a na své rozhodnutí. Trval na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru byl zjištěn skutečný stav věci, případ byl posuzován ve všech souvislostech, správní orgán se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla, přičemž si opatřil potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Pro účely žalobního řízení odkázal na vydané správní rozhodnutí. Ve vyjádření se zabýval jednotlivými námitkami, přičemž dospěl k závěru, že se při posuzování žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu nedopustil žádné nezákonnosti. Napadené rozhodnutí je dle jeho názoru vydáno v souladu se zákonem o azylu a správním řádem a to na základě dostatečných a řádným způsobem opatřených podkladů. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.
4. Na jednání konaném před zdejším soudem dne 17. 5. 2018 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Správní spis pak především obsahuje následující pro danou věc podstatné dokumenty: žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky ze dne 19. 10. 2015; pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 19. 10. 2015; Informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze září 2015; Zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. srpna 2015, Výroční zprávu Human Right Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015; Výroční zprávu Human Right Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016; Zprávu Freedom House – Svoboda ve světě 2015 - Ukrajina, ze dne 28. 1. 2015; Výroční zprávu Amnesty International 2014/2015 ze dne 25. 2. 2015; Informace MZV ČR č.j.98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015, č.j. 117822-LPTP ze dne 15. 10. 2015 a č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a v neposlední řadě žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2016 č.j.: OAM-892/ZA-ZA05-P15-2015.

6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně dne 19. 10. 2015 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedla, že je ukrajinské státní příslušnosti a národnosti, hlásí se k pravoslavnému náboženskému vyznání a je vdaná. Nikdo z její rodiny ani ona sama není a nikdy nebyl členem politické strany nebo jiné organizace. Nikdy proti ní nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalobkyně má středoškolské vzdělání všeobecného zaměření a dosud se živila úklidem a pomocí v kuchyni. V České republice počítá s pomocí manžela. Z Ukrajiny odcestovala v září 2014, kdy autobusem přes území Polska přicestovala do České republiky a to na cestovní doklad, který jí byl později v září 2015 zabaven policií v Praze, a polské vízum. Svou vlast opustila kvůli začínající válce, začala se bát o svůj život. Českou republiku označila za svou cílovou zemi, má zde manžela, jsou tu dobří lidé, vše funguje podle zákona. Chtěla by se naučit česky, projít nějaké kurzy, aby získala kvalifikaci a mohla pracovat. O azyl nikde jinde nežádala a během svého pobytu v cizině nenavázala žádné spojení se zastupitelským úřadem své vlasti. V případě návratu do vlasti se obává následků války, bojí se být sama. Při pohovoru dne 19. 10. 2015 mimo jiné dále uvedla, že od roku 2004, kdy odešla z domu, až do svého odjezdu z Ukrajiny žila sama v pronajatém pokoji v Oděse. Ve vlasti se živila uklízením a prací v kuchyni. Cestu do České republiky si zařídila díky lidem, kteří jí poradili, jak vše vyřídit. Půlroční polské vízum vyřizovala přes prostředníka, kterému dala všechny potřebné doklady a zaplatila mu. Jako důvod opuštění vlasti označila obavu o svůj život z důvodu války. Bála se zahájení bombardování a střelby, jelikož na Ukrajině žila sama. K situaci v Oděse uvedla, že tam došlo ke spoustě teroristických útoků, přičemž 2. května zasáhly útoky mnoho budov. Více méně každý měsíc dochází k teroristickému útoku. Zasaženy jsou například budovy vojenské správy a vlády. Bála se o svůj život. Sama žádnému násilnému činu nečelila, nicméně podotkla, že se setkala s nějakými surovými lidmi, se závažnou situací nikoliv. Bojí se toho, nedovede si představit, co by se mohlo stát. Do září čekala proto, že doufala, že se situace uklidní, válka skončí a vláda vše vyřeší. Bohužel se tak nestalo a situace se zhoršila. V Oděse dochází k více teroristickým útokům, bombardování a změně vlády. K přímému bombardování města nedochází. Co se týče situace v obci N., kde žije její matka, uvedla, že tu nezná, neboť není s matkou v kontaktu. K možnosti vyhnout se situaci v Oděse přestěhováním do jiného města či oblasti uvedla, že je těžké přežít sama mezi cizími lidmi, jelikož jsou všichni zasaženi děním na Ukrajině. Najít si práci v jiném městě či oblasti a pronajmout si pokoj rovněž nemůže, jelikož by tam byla sama, čehož se bojí a v České republice má manžela. V České republice bydlela v Praze se svým manželem, nikde oficiálně nepracovala. Dostala číslo na člověka, který jí přislíbil pomoc s prodloužením víza. Předala mu pas a peníze, avšak se nic nestalo. Mezitím vypršela platnost víza a ona nevěděla, co má dělat, kam se obrátit. Následně ji v Praze dne 17. 9. 2015 kontrolovala policie a bylo jí uděleno správní vyhoštění. O azyl dříve nepožádala z důvodu, že nevěděla, že něco jako azyl existuje. Její manžel je také Ukrajinec, jmenuje se S. P., narodil se X a v České republice žije již 8 let. Jaký má pobyt, žalobkyně neví. Má

nějaké české vízum a v současné době se prověřují jeho dokumenty v souvislosti s trvalým pobytem. Manžel pracuje na stavbě silnic. Spolu jsou dva roky, od doby, než si 2. 2. 2013 změnila pas. Před jejím příjezdem do České republiky ji manžel navštívil na Ukrajině pouze jednou, neboť začala válka a nemělo smysl se vracet. Měli v plánu postavit dům a založit rodinu. Svoji budoucnost vidí oba v České republice. K vysvětlení, proč měla při kontrole u sebe falešný doklad Rumunska, uvedla, že když se pokoušela vyřídit víza v pasu přes prostředníka, tak byla podvedena a nedali jí peníze. Bylo jí navrženo udělat si rumunský občanský průkaz. Uvěřila, že zde bude moci zůstat.

8. Žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci mezinárodní ochranu neudělil, neboť neshledal naplnění žádného z důvodů dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb.
9. Městský soud v Praze posoudil projednávanou věc takto:
10. Soud neshledal důvodnými námitky žalobkyně o nedostatečné identifikaci žalobkyně jakožto účastnice řízení, o absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, jakož i o absenci kompetenčních ustanovení. V napadeném rozhodnutí neabsentují relevantní právní ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, neboť jak ve výroku, tak i v odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou obsaženy odkazy na §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu. Pokud jde o absenci kompetenčního ustanovení, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48:

„Co se týče absence kompetenčního ustanovení v žalobou napadeném rozhodnutí, lze plně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011 - 118, dostupný na www.nssoud.cz, na který odkazoval také krajský soud: „Ve výrokové části rozhodnutí ve smyslu § 68 odst. 2 s. ř. jsou tedy uvedeny jak výše zmíněné údaje (označení orgánu, který ve věci rozhodoval, označení účastníků řízení a příslušná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě bylo vydáno rozhodnutí), které se obecně nazývají záhlavím či návětím rozhodnutí, tak samotný výrok, příp. výroky rozsudku. Přitom každý z těchto údajů má různou relevanci a v návaznosti na to, jsou na ně kladeny různé požadavky na pregnantnost jeho vyjádření. Zatímco na samotný výrok (výroky) či na označení účastníků řízení jsou kladena velmi přísná měřítka, tak u jiných údajů obsažených ve výrokové části rozhodnutí (resp. v jeho záhlaví či návěti) tomu tak již není. Určitá nepřesnost či opomenutí některých údajů ve výrokové části (např. opomenutí nebo vada v odkazu na příslušné ustanovení právního předpisu či při vymezení předmětu řízení) nemá sama o sobě vliv na zákonitost rozhodnutí, pokud jinak bylo vydáno v mezích zákonem stanovené kompetence a zákonem stanoveným způsobem a obsahovalo by ostatní podstatné náležitosti rozhodnutí. Zrušení rozhodnutí jen z tohoto důvodu by totiž bylo přepjatým formalismem (srov. VEDRAL, J. Správní řád. Komentář. Praha: Bova Polygon, 2006. s. 401-405).“ S těmito závěry se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje je za plně přenositelné i na nyní projednávanou věc. Ačkoliv žalovaný ve výrokové části neuvedl kompetenční ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno, v řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pouze poukazoval na formální vadu rozhodnutí. S

ohledem na výše uvedené ovšem tato formální vada nemohla mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.“

11. Zdejší soud se se závěry přijatými Nejvyšším správním soudem zcela ztotožňuje, přičemž tyto jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. V řízení nevyvstaly žádné pochybnosti o tom, že žalovaný byl věcně a místně příslušným správním orgánem pro rozhodování o udělení mezinárodní ochrany (tato příslušnost jednoznačně vyplývá z § 8 písm. a/ zákona o azylu, podle něhož Ministerstvo vnitra rozhoduje ve věci mezinárodní ochrany); žalobkyně ostatně ve správním ani v soudním řízení nevyjádřila žádnou pochybnost o tom, že by žalovaný nebyl příslušný k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud jde o otázku, zda žalobkyně byla v napadeném rozhodnutí identifikována dostatečně, lze odkázat na § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2 správního řádu.
12. V § 68 odst. 2 správního řádu je stanoveno: *„Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. Ve výrokové části se uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Výroková část rozhodnutí může obsahovat jeden nebo více výroků; výrok může obsahovat vedlejší ustanovení.“*
13. Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.
14. Obdobná právní otázka byla již řešena v judikatuře Nejvyššího správního soudu. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015 č.j. 6 Azs 181/2015-31 k tomu je uvedeno: *„Stěžovatel předně namítal neurčitost výrokové části napadeného rozhodnutí. Podle § 68 odst. 1 s. ř. „rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.“ Podle odst. 2 stejného paragrafu se ve výrokové části „uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1. Účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2); účastníci, kteří jsou právnickými osobami, se označují názvem a sídlem. (...)“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012 - 58, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních*

ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.“ Žalovaný pak citoval dotčená ustanovení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Ani neuvedení údaje o místě trvalého pobytu, resp. místa hlášeného pobytu, nezaložilo neurčitost výrokové části, neboť stěžovatel byl náležitě identifikován jménem, datem narození a státní příslušností.“

15. Lze rovněž odkázat na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015 č.j. 7 Azs 166/2015-48: *„Předně je nutno souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nemusel být v rozhodnutí identifikován místem trvalého pobytu, neboť má na území České republiky toliko místo hlášeného pobytu ve smyslu ust. § 77 zákona o azylu. Místo hlášeného pobytu přitom správní řád mezi údaje umožňující identifikaci fyzické osoby výslovně neřadí. Uvedení místa hlášeného pobytu může pochopitelně přispět k individualizaci účastníka řízení, nicméně v opačném případě nelze automaticky shledat správní rozhodnutí nezákonným.“*

Kromě toho je nutno poznamenat, že smyslem citovaných ustanovení je dostatečná identifikace účastníka řízení, tak aby nemohlo dojít k jeho záměně s jinou osobou. Nejedná se tedy o samoúčelná pravidla, jejichž nedodržení by automaticky znamenalo nezákonnost správního rozhodnutí. Neuvedení některého z vyjmenovaných identifikačních údajů může mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí pouze v případě, že reálně brozí záměna účastníka řízení s jinou osobou. Tak tomu ovšem v posuzované věci zjevně nebylo a netvrdil to ani sám stěžovatel. Uvedení jména, příjmení, data narození a státní příslušnosti bylo plně postačující pro identifikaci stěžovatele. Ve správním řízení ani v soudním řízení správním nevystala jakákoliv pochybnost o tom, že je stěžovatel jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností.“

16. Zdejší soud se se shora citovanými závěry judikatury Nejvyššího správního soudu ztotožňuje, přičemž tyto jsou použitelné i pro posuzovaný případ. V daném případě není pochyb o tom, že žalobkyně je jedinou osobou s daným jménem, příjmením, datem narození a státní příslušností. Že adresátem žalobou napadeného rozhodnutí je skutečně žalobkyně, ostatně vyplývá i z jejího evidenčního čísla, jež je v tomto rozhodnutí rovněž uvedeno. Z uvedených důvodů soud neshledal důvodnými ani žalobní námitky o nedostatečné identifikaci žalobkyně jakožto účastnice řízení, o absenci relevantních právních ustanovení, na jejichž základě bylo rozhodováno, jakož i o absenci kompetenčních ustanovení.
17. Co se týče námitky, že žalovaný se nevypořádal s vyjádřením žalobkyně k podkladům rozhodnutí, jež žalobkyně učinila v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, soud k tomu uvádí, že žalobkyně ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí, jež bylo doručeno žalovanému dne 30. 3. 2016, především uváděla pouze obecná tvrzení o situaci na Ukrajině, jakož i odkaz na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž povinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu je dána, pokud hrozí reálné nebezpečí, že bude takovému zacházení vystaven. Žalobkyně přitom dle závěru soudu ani nikterak nespecifikovala, v čem konkrétně má toto reálné nebezpečí v jejím případě spočívat. Žalovaný pak shromáždil dostatečné množství podkladů vypovídajících o situaci na Ukrajině a odpovídajícím způsobem z nich učinil skutková zjištění (jakož i z nich vyplývající právní závěry). Z uvedeného důvodu nelze napadené rozhodnutí žalovaného považovat za nepřezkoumatelné. Žalobkyně ve svém podání doručeném žalovanému dne 30. 3.

2016 rovněž uvedla, že má nové informace, které doposud nebyly žalovanému sděleny, vztahující se k její aktuální osobní a rodinné situaci, které by žalovanému ráda sdělila, a proto navrhuje provedení doplňujícího pohovoru, kde by mohla blíže rozvést své obavy z hrozby vážné újmy v případě návratu na Ukrajinu. Žalobkyně přitom tyto nové informace žalovanému nesdělila, a to ani v tomto podání, ani následně do vydání žalobou napadeného rozhodnutí (to přitom bylo vydáno až čtvrt roku po doručení předmětného vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí ze dne 30. 3. 2016). V této souvislosti soud odkazuje na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí: *„K písemnému vyjádření právního zástupce žadatelky ze dne 30. 3. 2016 správní orgán uvádí, že toto přijal jako dokument podporující výpovědi jmenované, jež učinila v průběhu správního řízení. Z hlediska samotného meritorního posouzení žádosti jmenované však materiál nepodává žádné informace o nových skutečnostech, které by žadatelka v průběhu celého správního řízení správnímu orgánu již nesdělila, ale pouze opakuje její důvody pro udělení mezinárodní ochrany v ČR, o kterou požádala, a obsahuje konkrétní argumenty jejího právního zástupce, pro které by dle jeho názoru měla být jeho klientce mezinárodní ochrana v ČR udělena.... Pokud tedy jmenovaná disponovala novými informacemi, z jejího hlediska relevantními pro řízení o její žádosti o mezinárodní ochranu, mohla a měla tak učinit kdykoliv v průběhu vedeného správního řízení. To se však nestalo a správní orgán je tak nucen považovat opakovaná tvrzení žadatelky o údajných nových skutečnostech, které by chtěla správnímu orgánu sdělit, pouze za její ničím neodůvodněné účelové tvrzení zacílené na nedůvodné prodlužování řízení ve věci její žádosti o mezinárodní ochranu, a tedy zajištění si legálního pobytu na území ČR. Správní orgán na základě výše uvedených skutečností uzavírá, že z písemného vyjádření právního zástupce žadatelky rozhodně nevyplynou žádné nové skutečnosti, které by jmenovaná či její právní zástupce v průběhu řízení správnímu orgánu již nesdělili. Uvedené písemné vyjádření dle správního orgánu pouze potvrzuje výpovědi dotyčné, se kterými se však správní orgán při svém meritorním posouzení její žádosti v dostatečné míře vypořádal. Zmíněný dokument tudíž nemá na posouzení žádosti jmenované o mezinárodní ochranu žádný vliv, neboť nedokládá žádné azylově relevantní pronásledování její osoby, a proto jej správní orgán jako podklad pro vydání rozhodnutí nepoužil.“* Zdejší soud se s tímto hodnocením žalovaného plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal. Tato námitka tudíž není důvodná.

18. V § 12 zákona o azylu je stanoveno: *„Azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.“*
19. Pokud jde o velmi obecnou námitku žalobkyně o naplnění důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 zákona o azylu, podle závěru soudu žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě nichž by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či že by měla odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, tudíž nebyl naplněn důvod udělení azylu dle § 12 písm. a) ani b) zákona o azylu. Žádný takový důvod ostatně nebyl uveden ani v žalobě. Zdejší soud podotýká, že žalovaný se zabýval možným naplněním důvodů udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a) a b) zákona

o azylu velmi důkladně na s. 5-8 žalobou napadeného rozhodnutí, přičemž soud na toto odůvodnění odkazuje.

20. Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
21. Obecná východiska soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu shrnul Nejvyšší správní soud kupříkladu ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 81/2017-32: *„K námitce existence důvodů zvláštního zřetele hodných lze konstatovat, že podle ustálené judikatury na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, a ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55).“*
22. Soudní přezkum správního uvážení provedeného správním orgánem je značně omezený (s výjimkou možnosti uplatnění moderačního práva dle § 78 odst. 2 s.r.s., které se však vztahuje pouze na řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž byl uložen trest za správní delikt), neboť soud může pouze zkoumat, zda správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil (srov. § 78 odst. 1 věta druhá s.r.s.). Takové překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužití však soud v projednávaném případě nezjistil, neboť žalovaný ve svém rozhodnutí srozumitelně mimo jiné objasnil, že žalobkyně je dospělou, plně právně způsobilou a praceschopnou osobou; svůj zdravotní stav označila za dobrý; je vdaná, její otec již zemřel, matka žije na Ukrajině a manžel zde v České republice; žalovaný podotkl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu dle § 12 a kdy by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit, což dle žalovaného není případ žalobkyně. Odůvodnění závěru žalovaného o nenaplnění podmínek pro udělení humanitárního azylu soud považuje za dostatečné, přičemž žalovaný nijak nevybočil z mezí správního uvážení ani jej nezneužil.
23. Pokud žalobkyně namítala, že k udělení azylu z humanitárního důvodu mělo dojít z důvodu, že v případě jejího návratu do vlasti jí hrozí újma na zdraví, kdy po návratu bude vystavena násilí v místě probíhajících ozbrojených střetů dvou nepřátelených bojových skupin, soud k tomu podotýká, že se nejedná o výjimečnou a individualizovanou okolnost týkající se výlučně žalobkyně, nýbrž jde o obecné konstatování, přičemž toto tvrzení je třeba zvažovat v rámci jiného důvodu udělení azylu, konkrétně v případě doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2014 č.j. 5 Azs 104/2014-39 a plně se s ním ztotožňuje: *„Humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu je možno udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená žadatelem je třeba zvažovat v rámci důvodů udělení azylu dle § 12 a § 13 zákona o azylu či důvodů udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 Azs 15/2011 - 77). V rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55,*

Nejvyšší správní soud uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. [...] Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“ Ze shora uvedených důvodů soud neshledal závěr žalovaného o neudělení azylu žalobkyni z humanitárních důvodů jako vybočení z mezí správního uvážení ani jeho zneužití, resp. podle závěru soudu ani nedošlo k naplnění neurčitého právního pojmu „v případě hodném zvláštního zřetele“, aby mohl být otevřen prostor pro správní uvážení žalovaného, zda humanitární azyl udělit, či nikoliv. Tato žalobní námitka proto není důvodná.

24. V § 14a zákona o azylu je stanoveno: „(1) *Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.* (2) *Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
25. Jak vyplývá ze zpráv o situaci na Ukrajině obsažených ve správním spise, nejvyšším trestem, jež lze na Ukrajině uložit, je doživotní trest odnětí svobody, když trest smrti byl zrušen v roce 2000. Soud se pak ztotožňuje s žalovaným, který nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobkyně na Ukrajině byla vystavena reálnému nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení.
26. Z uvedených důvodů soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyl dán důvod udělení doplňkové ochrany žalobkyni dle § 14a odst. 1 ve spojení s § 14a odst. 2 písm. a) ani b) zákona o azylu.
27. Co se týče otázky naplnění nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu (tj. vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu), soud ve shodě s žalovaným dospěl k názoru o nenaplnění nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1, 2 písm. c) zákona o azylu. V této souvislosti je třeba podotknout, že žalobkyně před svým odjezdem z Ukrajiny žila ve městě Oděsa ležícím v Oděské oblasti, tj. na území nacházejícím se na jihu Ukrajiny, kde neprobíhá ozbrojený konflikt.
28. Zdejší soud v této souvislosti odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 6 Azs 290/2017-23:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

„Nejvyšší správní soud se v nedávné minulosti několikrát zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že ozbrojený konflikt se nedotýká celého území a nelze tudíž předpokládat, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný pouze ve východní části země, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně klesá (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 - 28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015 - 24, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, nebo ze dne 8. 6. 2016, č. j. 2 Azs 118/2016 - 36).

29. Soud se se závěry obsaženými v citovaném usnesení zcela ztotožňuje s tím, že jsou plně použitelné i pro posuzovanou věc. Ze zpráv obsažených ve správním spise i shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že v Oděské oblasti (tedy na jihu Ukrajiny), kde žalobkyně bydlela před odjezdem ze země původu, není naplněno reálné nebezpečí vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

30. K tomuto závěru lze odkázat kupříkladu i na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2017 č.j. 2 Azs 293/2017-26, kde se Nejvyšší správní soud rovněž zabýval obecně situací na Ukrajině:

„Stran bezpečnostní situace na Ukrajině odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, dle níž se konflikt geograficky ustálil ve východní části země (Doněcká a Luhanská oblast), nelze jej klasifikovat jako konflikt totální, a jeho intenzita nadto i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2016, č. j. 6 Azs 155/2016 - 33). Ojedinelé incidenty v dalších oblastech, jež stěžovatel zmiňuje v kasační stížnosti, tento závěr relativizovat nemohou.“

31. Soud pak souhlasí s žalovaným rovněž v tom, že případné vycestování žalobkyně nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (žalobkyně ostatně žádný takový rozpor ani nenamítala). Proto není naplněno nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.

32. Z žalobkyní uvedených a ze správního spisu zjištěných skutečností nelze dovodit existenci skutečného nebezpečí vážné újmy, jak ji předpokládá § 14a odst. 1 zákona o azylu. K tomu lze poukázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č.j. 2 Azs 71/2006-82), podle níž reálným nebezpečím ve smyslu § 14a odst. 1 zákona o azylu je „nutno rozumět, že ve významném procentu případů obdobných situací stěžovatele dojde k nežádoucímu následku, takže stěžovatel má dobré důvody se domnívat, že takovýto následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho“. Existence takového reálného nebezpečí ze správního spisu ani z tvrzení žalobkyně nevyplyvá.

33. Pokud jde o námitku, že žalovaný nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, soud podotýká, že se jedná o velmi obecně formulované žalobní námítky, a proto soud pouze obecně uvádí, že žalovaný vycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu podepřeného aktuálními zprávami o situaci na Ukrajině, jakož i dalších dokumentů opatřených v průběhu správního řízení, učinil z nich odpovídající skutková zjištění a na základě nich přijal adekvátní právní závěry. Ani tyto žalobní námítky proto soud neshledal důvodnými.

34. Poněvadž soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, žalobu dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci úspěch neměla, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. května 2018

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně